СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

No. 133. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 16-го ЛИПНЯ 1986 — ЦЕНТІВ 25 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JULY 16, 1986 — No. 133. — VOL. XCIII.

МИТРОПОЛИТ МСТИСЛАВ ОБОРОНЯЄ БІБЛІОТЕКУ ІМ. ПЕТЛЮРИ

С. Бавнд Брук, Н. Дж. (Митрополича Канцелярія) — Як повідомила Владику Митрополита Мстислава Дирекція Бібліотеки ім. Симона Петлюри в Парижі, Франція, у ніч з 4-го на 5-го червня ц.р. невідомі злочинці сплюндрували внутрішнє устаткування бібліотеки, розбили шафи, в яких переховувалось цінні документи, порозкидувано їх і багато цінних книжок по підлозі, порозбивано шкло в ґабльотках ,у яких були виставлені цінні історичні пам'ятки, забрали деякі з них, у тому числі перстень гетьмана І. Виговського.

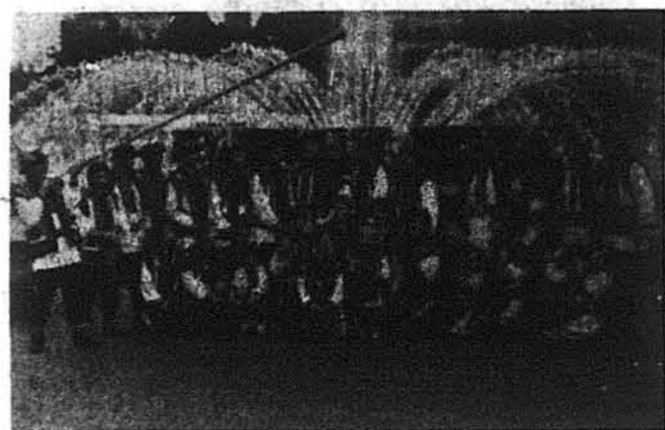
Рівночасно злочинці збезчестили церкву св. Симона, що міститься на нижньому поверсі під бібліотекою, забрали деякі церковні цінніші сосуди. Проте, як повідомляє Дирекція бібліотеки „основною метою злочинців, як видно, не був грабунок, а зробити якнайбільше шкоди, попросту сплюндрувати бібліотеку і церкву."

Далі в повідомленні Дирекції подано: „Перед цим злочином, на ім'я парафії св. Симона прислано часопис французькою мовою „Інформасіон Джюїв", в якому обвинувачується Головного Отамана в погромах. До часопису був долучений супровідний лист, фотокопію якого долучуємо".

Далі Дирекція сповіщає, що про цю напасть „заявлено поліції й вислано відповідні листи до французьких міністерств".

Підтверджуючи одержання цього повідомлення і відповідаючи, на прохання Дирекції, про вказівки і поради у цій болючій справі, Владика Мстислав подав, між іншим ,таку свою думку у цій справі: „Стати всього і тільки на повідомленні паризької поліції і кількох листів до французьких міністерств, це на мою думку, зробити лише „щось", „зробити на відчепного". Я ж уважаю за необхідне — поставити перед суд „Інформасіон Джюїв", як надхненника до злочину, підставу до чого маєте в реальних документальних доказах. Крім того, вважаю за моральний обов'язок усієї зорганізованої української громади у вільному світі, а передусім українських політичних організацій, висловити Світовому жидівському конґресові, який вважає себе за найвищого репрезентанта всього жидівства у світі, через що і несе відповідальність за те суспільство, рішучий протест, жадаючи від Світового жидівського конґресу прилюдного висловлення українському народові жалю з приводу довершеного його членами злочину: знущання над українськими національними і релігійними святощами".

Цього тижня на Союзівці виступить „Черемош"

Гуцульський ансамбль „Черемош".

Союзівка. — У кінцевотижневій мистецькій програмі в суботу, 19-го липня ц. р. тут на відпочинковій оселі Українського Народного Союзу виступить цього разу гуцульський танцювальний ансамбль „Черемош" з Філядельфії.

Програма починається кожної суботи о год. 8:30 вечора в концертовій залі „Веселки". Опісля відбудеться забава, під час якої до танців пригриватиме оркестра „Амор".

Наступної суботи, 26-го липня на Союзівці виступлять скрипаль Андріян Британ і танцювальний ансамбль „Чайка". На забаві гратиме оркестра Аліка і Дорка.

ФЕСТИН НА „ВЕРХОВИНІ"

Ґлен Спей, Н. Й. — Річний пікнік-фестин української католицької церкви св. Володимира відбудеться в неділю, 3-го серпня ц.р., тут на площі оселі „Верховина".

Рочестер готується до відзначення Року Українського Воїна

Рочестер, Н. Й. (Г. П.). — У четвер, 12-го червня ц. р. тут відбулося засідання Громадського Комітету. Нарадами провадив Роман Куціль при участі представників організацій, парафій і української громади. Намічено плян праці та розподілено функції.

Українська громада в Рочестері віддасть поклін і пошану борцям за державність української нації у всіх військових формаціях протягом цілої історії українського народу. Дату святкувань назначено на суботу 25-го жовтня ц. р.

95 студенток закінчили Менор коледж

Дженкітавн, Па. — 95 студенток Менор жуніор коледжу отримали дипломи під час ґрадуації. 11 студенток дістали ступінь ассошіет з ділянки гуманістичних наук, 83 студентів дістали дипломи в ділянці стислих наук і одна студентка дістала грамоту закінчення програми медичного секретарства. Кілька студенток отримали спеціяльні нагороди.

Промовцем на ґрадуації була д-р Ілейн Бравн, основниця і диригент хору „Сингінг сити". Вона була професором у Темпл університеті.

У Києві переробляють систему доставки води

Москва. — Агентство Юнайтед Пресс Інтернешенел інформує з Москви, що в столиці України Києві міські власті вирішили цілковито переробити систему достави води, щоб таким чином уникнути занечищення водної системи радіяцією, яка продісталася до водних проводів після катастрофи на чорнобильській нуклеарній енерґетичній станції.

Не зважаючи на те, що катастрофа трапилася ще 26-го квітня, радіоактивний пил помітний всюди, зокрема в околиці Чорнобиля і принаймні 100 кілометрів навколо нуклеарних реакторів.

Зміна системи достави води для киян полягатиме на тому, що міські власті розбудували цілу систему верчених криниць на великій глибині. Таких криниць досі збудовано 58, глибиною 160 до 330 метрів. Про ці „новозбудови" повідомив кореспондента ТАСС міністер новобудов Української ССР Володимир Борисовський. До його міністерства належать також інші заходи охорони води від нуклеарного затруєння. Наприклад, плянується чищення берегів Прип'яті, ріки яка тече біля Чорнобиля і є найбільше затруєна радіоактивністю, а її води впадають до Дніпра, затруюючи, очевидно, дніпровську воду. Дніпро забезпечував на 50 відсотків водою населення Києва. Хоч советські спеціялісти і урядові речники запевняють населення, що води в Дніпрі є абсолютно вільні від нуклеарної радіяції, питну воду для Києва і передмість доставляється радше з Десни. Вода з тієї ріки тече спеціяльними трубами до головної прочищувальної станції, звідки її, вже прочищену, передають до міської водної системи.

Міністер В. Борисовський заявив, що з усіх 58 криниць, 52 вже функціонують і є нібито надія, що водна станція в Києві буде поправлятися.

Знову ж газета „Радянська Україна" у числі з 1-го липня ц.р., заспокоюючи стривожене таким станом населення України, пише, що заступник міністра охорони здоров'я УССР А.М. Касьяненко і доктори медичних наук Н.А.Гватуа, А.Г. Коломийцева та П.С. Пощич кажуть, що населення може вживати рибні страви, бо на підставі переведених дослідів риби Київського моря, Дніпра і Десни „жадна рибина не містила радіонуклідів. Інакше кажучи, її можна спокійно ловити, смажити, варити, вжити у будь-якому вигляді". Купатися ,— кажуть згадані лікарі, — також можна. Це очевидно, стосується Києва і області, за вийнятком тих районів, де запроваджено обмеження.

Багато мови тепер у советських виданнях є також про жінок, які готуються стати матерями. „Радянська Україна" пише, що „за ними встановлено постійний медичний нагляд". Багато дечого не договорюють советські офіційні особи, але з інших, зокрема приватних джерел відомо, що ситуація в Україні все ще є загрозливою, а повітря насичене небезпечною нуклеарною радіяцією.

Р. Ніксон прибув до Москви

Москва. — У суботу, 12-го липня, сюди прилетів колишній президент З'єднаних Стейтів Америки Ричард Ніксон. Напередодні, у п'ятницю, міністерство закордонних справ СССР повідомило, що це приватна візита.

Речник міністерства відмовився повідомити будь-які подробиці щодо поїздки Р. Ніксона, підкресливши, що колишній президент „прибув як турист". На запитання московського кореспондента газети „Ню Йорк Таймс" Сергея Шмемана про візиту Ніксона, високопоставлений чиновник амбасади ЗСА у Москві сказав, що поняття не має про приїзд колишнього президента.

У Вашінгтоні один із пресових секретарів Білого Дому Едвард Дереджан сказав репортерам, що Ніксон поїхав як турист зі своєї власної ініціятиви. Однак перед вилетом Ніксон мав телефонічну розмову з президентом Рональдом Реґеном. Коли саме Ніксон розмовляв з Реґеном і про що, Е. Дереджан не знає.

Дереджан сказав репортерам, що Ніксон є досвідченим політиком і прекрасно освідомлений щодо політики Адміністрації Р. Реґена. Ці слова Дереджана дають підстави зробити висновок, що Білий Дім спокійний за Ніксона і знає, що він у Москві не „зробить дурниць".

Покищо невідомо, чи зустрінеться Ніксон з кимось з нинішніх кремлівських лідерів і чи побачиться він зі своїм добрим приятелем — колишнім амбасадором СССР у Вашінґтоні Анатолієм Добриніним.

Москва цінить Ніксона за те, що він був одним з творців так званої політики детанту. Ця політика дала змогу Советському Союзові проводити нечувані в історії перегони зброєнь. Однак тепер Ніксон почав більш реалістично дивитися на політику советських лідерів.

Канада готова сама протидіяти в Південній Африці

Монреаль. — Як заявив прем'єр-міністер Канади Браєн Малруні після своєї розмови із Марґарет Тачер, Канада готова сама впровадити санкції проти уряду Південної Африки, якщо інші члени Коммонвелту не погодяться на це.

Після 90-хвилинної зустрічі прем'єр-міністер Великобританії ствердила, що у початкових розмовах з представником Канади у справі Південної Африки, вона не змінила своєї настанови. Як відомо, вона є проти економічних санкцій і також спеціяльна комісія, яка перевірює там, відносини не поручає їх як конечних захід поправи відносин. „Ми маємо відразу до апартеїду" — сказала вона, — „але є питання як його позбутися". Єдиний спосіб на її думку це переговори.

Але Б. Малруні у своєму інтерв'ю після закінчення гостини М. Тачер інтерпретує в Канаді її заяву як готовість до економічних санкцій. Він надіється, що Канаді вдасться переконати членів Коммонвелту у потребі загальної однакової політики відносно Південної Африки. Коли це не буде можливе, канадський уряд буде діяти сам.

Останнього місяця уряд Канади заборонив чотирьом членам дипломатичного представництва Південної Африки виконувати свої обов'язки в Канаді, закінчив урядові закупи тамже і заборонив реклямувати туристичні прогульки до Південної Африки.

15 ПАСАЖИРІВ поранено на літаку компанії Істерн Ейр, який летів в неділю, 13-го липня з Ню Йорку до Маямі. Літак перелітав через тропічну бурю, яка спричинила потрясення літака. По приїзді до Маямі четверо із 15-ох пасажирів перевезено до шпиталя.

СЕНАТОР ДЖ. ГЕЛМС КРИТИКУЄ АМЕРИКАНСЬКУ ПРЕСУ

Сантіяго, Чіле. — Сенатор Джессі Гелмс, голова сільскогосподарської комісії в Сенаті, відвідуючи недавно Чіле і розмовляючи з тамошнім президентом Авґустом Піночетом, офіційними особами уряду і представниками засобів масової інформації, критикував американську пресу, а особливо „Ню Йорк Таймс" і „Вашінгтон Пост", за їхнє неґативне наставлення до Чіле й інших латиноамериканських країн, зокрема тих, де при владі є праві партії. „Я не знаю ані одної соціялістичної країни, яку так безжалісно критикували б нюйоркський і вашінгтонський щоденники. Також інші засоби масової інформації З'єднаних Стейтів Америки нечесно поступають супроти антикомуністичних урядів в Південній Америці", — заявив сен. Дж. Гелмс, республіканець з Північної Каролайни.

Сен. Гелмс відвідав Чіле на запрошення тамошньої асоціяції фармерів, а подіями в Чіле й інших латиноамериканських країн він цікавиться віддавна, зокрема розвитком економіки і сільського господарства.

Минулої п'ятниці він на протязі двох годин розмовляв з президентом Чіле А. Піночетом, а після цієї розмови він власне виступив з критикою американської преси, зглядно її тенденційних інформацій і коментарів про тамошні відносини. „Мені було встидно за американські засоби масової інформації. Я прочитав масу статтей, інформацій, коментарів про Чіле і вважаю, що в них дуже мало правди, але натомість більше було дезінформації... Чіле стабільна політично й економічно країна, у якій немає перекупства. Я захоплений чілійцями, їхньою ініціятивою, працьовитістю тощо", — заявив сен Дж. Гелмс представникові агентства Юнайтед Пресс Інтернешенел.

Дж. Гелмс критикував також Державний департамент за „політику тиску" на Чіле. „З'єднані Стейти повинні зрозуміти, що Чіле — це одна з трьох південноамериканських країн, яка твердо ставить спротив комуністичній геґемонії, поширюваній на цьому континенті Москвою", заявив сенатор ЗСА. Дві інші країни, в опінії Гелмса це Арґентина і Параґвай.

Минулого тижня ген. А. Піночет проголосив, що він залишиться президентом країни до 1997 року, не зважаючи на тиск Державного департаменту, який домагається встановлення демократичної системи в Чіле і нових вільних виборів.

В Мадриді бомба вбила дев'ятьох ґвардистів

Мадрид, Еспанія. — Тут в понеділок, 14-го липня ц.р. вибухла сильна бомба, вложена до малого вантажного авта, саме у хвилині як переїздив побіч автобус із цивільними ґвардистами. Від сили вибуху загинуло дев'ять членів цих частин, а крім того були поранені 43 особи, з того 12 із цивільного населення.

Хоча ніяка терористична група не бере відповідальности за це нове збомбардування, соціялістична партія, яка тепер має більшість в еспанському уряді, вважає, що за цією терористичною атакою стоїть сепараститична група басків, відома під назвою ЕТА. Ця група виконала в останньому часі декілька подібних бомбових атак, остання з них 25-го квітня ц.р., в якій загинуло п'ять членів цивільних ґвардистів.

Бомба, що вибухла тут минулого понеділка, знищила ціле довкілля в елеґантній дільниці столиці, віддаленій на три милі від центру міста. Після вибуху на місці випадку зібралася велика кількість людей, які з обуренням викликували кличі проти терористичної акції ЕТА, але також проти еспанського уряду, який не може дати собі ради з терористичними атаками. Від початку 1986 року загинуло від бомб в Еспанії 29 осіб.

У СВІТІ

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ізраїльського уряду Шімон Перез обвинуватив Сирію у створенні ситуації напруги між Сирією і Ізраїлем та заявив, що Ізраїль є кожночасно готовий відбити всякі провокаційні атаки скеровані проти нього. „Я думаю, що Сирія приготовляється до війни, — заявив Перез, — але ми готові на всі несподіванки, хоч хотіли б уникнути війни, яка не принесе перемоги нікому з нас". Перез виступив з такою гострою заявою після того, як палестинські й ізраїльські вояки зударилися у прикордонній полосі минулого тижня.

УРЯД ПІВДЕННО-АФРИКАНСЬКОЇ Республіки категорично висловився проти використовування школярів чорними революціонерами у боротьбі проти політики апартеїду ,а в дійсності проти усунення уряду білої меншости і створення в ПАР соціялістичного, якщо не прокомуністичного уряду. Існують вже достатні докази, що організацію чорних інфільтрували комуністи і що вони сидять у проводі тієї головної „революційної сили". Уряд у Преторії заявив, що школярі і студенти, які бойкотуватимуть школи, чи не зареєструються у визначеному часі на черговий шкільний рік, не зможуть пізніше цього зробити і їм пропаде рік навчання.

ПАКІСТАН, ЗАПРИЯЗНЕНА із З'єднаними Стейтами Америки держава, яка отримує від Америки значну військову й економічну допомогу, є найбільшим продуцентом опіюму в Азії, велика частина якого попадає на американські ринки, де є найкращий збут за тверду валюту. Ця справа буде одною з головних тем під час розмови прем'єр-міністра Пакістану Мохаммеда Кана Хунейто з президентом Роналдом Реґеном й іншими урядовими особами ЗСА. Пакістанський прем'єр прибуде до Вашінгтону на ділові розмови ще цього тижня. З огляду на те, що уряд Пакістану зніс вийнятковий стан в країні, американські речники побоюються, що контрабанда наркотиками між Пакістаном і ЗСА збільшиться вдвоє.

ПЕНТАҐОН, ОЧЕВИДНО за згодою Білого Дому, втримує в Гондурасі більші військові з'єднання, ескадрон летунства і частину морської воєнної фльоти без апробати Конґресу. Висилка дорадників, вишкільних старшин, технічного персоналу, інструкторів-летунів тощо, не вимагає схвалення Конґресу, і під цим претекстом перебувають американські вояки в Гондурасі, частина яких затруднена у вишколі „контрас", антикомуністичних повстанців. Пентаґон й далі твердить, що американські вояки не беруть участи у боях із сандіністськими з'єднаннями. Вони також не пілотують американськими гелікоптерами, переданими повстанцям в рамках американської військової допомоги.

КОНТРОЛЯ ЗБРОЄННЯ БУДЕ ТЕМОЮ ПЕРЕГОВОРІВ МІЖ ЗСА І СССР

Вашінгтон. — Речники Державного департаменту офіційно повідомили в понеділок, 14-го липня ц.р., що Уряд З'єднаних Стейтів Америки погодився прийняти советську пропозицію і розпочати вже 22-го липня переговори в Женеві на форумі консультаційної комісії завданням якої є наглядати за виконанням раніше підписаних договорів.

Основною темою розмов буде рішення президента Роналда Реґена не придержуватися більше договору САЛТ II з 1979 року, підписаного у Відні колишнім президентом ЗСА Джиммі Картером і покійним советським лідером Леонідом Брежнєвим, але ніколи не ратифікованого Сенатом ЗСА. Адміністрація президента Р. Реґена, даючи свою згоду на започаткування переговорів, заявила і застереглась, що представники Америки будуть домагатися включення до програми нарад справ порушення цього й інших зброєневих договорів Советським Союзом.

Очевидно, Державний департамент відмовився покищо від коментарів в тій справі і подав тільки, що ЗСА і СССР вже від довшого часу ведуть розмови про цю справу на дипломатичному рівні. „Ми, на жаль, не можемо подати вам деталів тієї розмови, поки вона не буде закінчена", — заявив речник Державного департаменту Едвард Р. Джереджіян. Інші представники Уряду заявили, що ЗСА погодились на переговори з СССР, але ще сьогодні зарано говорити про їх вислідн. Серед багатьох офіційних осіб, в тому числі представників Пентаґону, є багато скептиків, які вважають, що советська пропозиція про переговори є ще одним політичним трюком і її напевно максимально використає советська пропаґандивна машина.

У Лондоні, Великобританія, міністер закордонних справ СССР Едуард Шеварднадзе зустрівся і розмовляв на протязі двох годин з прем'єр-міністром уряду Марґарет Тачер. Британські джерела пізніше повідомили, що темою розмови були дві головні справи, а саме, контроля роззброєння, а зглядно зменшення стратегічної нуклеарної зброї й підписання нового договору у цій справі і плянована друга зустріч на верпшинах між президентом Р. Реґеном і советським лідером Міхаїлом Ґорбачовим, тим разом у ЗСА.

Також на інших рівнях, зокрема дипломатичному і приватному (відвідини Советського Союзу колишнім президентом Ричардом Ніксоном), ведуться переговори в цій й інших справах між представниками ЗСА і СССР. Головну ролю із соєвтської сторони відіграє, як кажуть політичні спостерігачі, колишній амбасадор СССР до ЗСА, а тепер секретар ЦК КПСС для політичних справ в Кремлі, Анатолій Добринін.

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН, виступаючи з традиційним суботнім радіозверненням, високо відгукнувся про розроблення системи протиракетної оборони з елементами космічного базування. Президент сказав, що він ніколи не відмовиться від створення цієї системи, яка може захистити вільний світ. Як відомо, Англія, Західня Німеччина та Ізраїль уже дали згоду брати участь у розробленні такої протиракетної оборони.

БІЛИЙ ДІМ ДОРУЧИВ Сі-Ай-Ей здійснювати керівництво боротьбою антисандіністів проти комуністичного режиму в Нікараґуа. Про це повідомила газета „Ню Йорк Таймс", покликуючись на неназваних нею урядових чинників. Згідно з повідомленням цих чинників, наглядати за роботою Сі-Ай-Ей у справі надання допомоги антисандіністам буде Державний департамент.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР Організації Об'єднаних Націй Гавіє Перез де Куеяр під час своєї триденної візити в Західню Німеччину зустрівся з канцлером Гельмутом Колем. Розмова двох політичних діячів мала загальний характер: були заторкнуті справи відносин між Сходом і Заходом, а також спроби західньонімецького уряду відігравати більш активну ролю у врегулюванні становища в кризових точках плянети, таких як Афганістан і Кипр. Однак головною метою візити Г. де Куеяра була спроба переконати Західню Німеччину збільшити свою щорічну фінансову вкладку в бюджет ООН, яка переживає тяжку кризу у зв'язку з небажанням багатьох країн оплачувати ряд її програм.

В МАДРИДІ ТРИВАЮТЬ американсько-еспанські переговори про зменшення кількости американських військ в Еспанії і про майбутнє двох військово-повітряних баз З'єднаних Стейтів Америки. За словами урядових чинників Еспанії, зменшення кількости американських військ буде поступовим. Вони відмовилися коментувати повідомлення місцевих газет про те, що соціялістичний уряд Еспанії настоює на якнайскорішій ліквідації американських баз.

АДМІНІСТРАЦІЯ ЗСА робить спроби чітко визначити своє становище до подій у Південно-Африканській Республіці. Рекомендації Державного департаменту з цього приводу були передані для вивчення в Білий Дім і в Раду Крайової Безпеки. Дорадник Президента з питань крайової безпеки адмірал Джан Пойндекстер рекомендував Роналдові Реґенові особисто висказатися у справі американської політики щодо ПАР. Президент заявив, що він ще не готовий до цього, але державний секретар Джордж Шулц виступить в цій справі 22-го липня перед сенатською Комісією закордонних зв'язків.

ЗГІДНО З ОПИТУВАННЯМ, проведеним тижневиком „Ю.С.Нюз енд Ворлд Ріпорт", 46 відсотків американців хочуть, щоб у виборах 1988 року переміг кандидат Демократичної партії, який, однак, продовжував би політику президента Роналда Реґена. 37 відсотків опитаних висловилися за те, щоб країна йшла в протилежному напрямі. Американці вважають головними якостями кандидата на президента такі: чесність, інтеліґентність, уміння вступати в контакт з людьми, політичний досвід, чітка політична позиція, приналежність до певної політичної партії. Більшість американців вважають, що майбутній президент повинен бути або поміркованим консерватистом, або поміркованим лібералом, відкидаючи тим самим крайні позиції.

АЛЬМАНАХ НА 1987 РІК

Уже почалася підготова Альманаха УНС на 1987 рік. Редакція прийматиме матеріяли в українській і англійській мовах до 21-го липня 1986 року.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to "Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Патріотизм

Величаве святкування 210-річчя американської незалежности і водночас 100-річчя символу американської незалежности і всієї державної системи („Статуї Свободи") імпонувало своїм розмахом, своїм організаторським хистом і тим патріотизмом, що ним була надихана ціла урочиста імпреза. Хоча дефіляда кораблів від вітрильника починаючи і на могутніх кружляках та люксусовому пасажирському кораблі кінчаючи, був рідким в історії людства маніфестаційним показом, проте не було у ньому ніяких познак театральщини, а зате відчувалося патріотизм американців, відчувалась гордість, що стільки то чужих народів поспішились прислати і свої судна, щоб своєю присутністю в маніфестації засвідчити, що світ визнає в Америці свого лідера. Він подивляє американську свободу, що її символізує „Велика Пані" у гирлі Гадсону і що всі вони ті далекі народи прагнуть причинитись до звеличання американської держави та цієї свободи, на якій ця держава була здвигнена.

Подивляти треба американський державний державний патріотизм і подивляти ту національну гордість американців, які чваняться, кажучи: „Я американець".

Остання маніфестація засвідчує про велику здисциплінованість американського народу: слухає він розпорядків у свідомості, що так треба, що така система „закону і порядку". Це щось протилежне до тієї дисципліни, що панує в авторитарних диктаторських країнах. Там люди слухають розпорядків і ненавидять їх, підкорюючись владі, яку ненавидять. Там немає патріотичної маніфестації, що її влаштовують з нагоди державницьких роковин. Бо там ненавидять день, в якому настала та диктаторська влада. В офіційній совєтській термінології охрищено Другу світову війну, яку розпочав Сталін разом з Гітлером (пакт Рібентропа-Молотова) „атчественной вайной". Але сантимент до цієї батьківщини вбили кремлівські володарі в душах своїх невольницьких земляків. Тому у першій фазі Другої світової війни мільйони совєтських вояків піддавалися німецькому ворогові, піддавалися цілі формації від чот і полків починаючи до дивізій включно. І тільки безмірна глупота, сполучена із злочинною жорстокістю гітлерівського режиму, виморювала голодом ті мільйони невдоволених режимом совєтських вояків і тільки злочинна глупота британської верхівки продиктувала видачу Москві Армії Власова та численних українських дивізійників.

Патріотизм може зберігатися і під ворожим режимом, але це патріотизм поневолених народів. Не можна твердити, що в російському народі нема патріотизму, а є виключно невольницький послух. Але ті патріоти російські — якщо вони розумні, то терплять, здаючи собі справу з ганебного в їх батьківщині режиму.

Ми подивляємо патріотизм американців, що створився, — зформувався у в ході творення молодої американської держави і гартувався у боях. У святочному тижні від 4-го липня 1986 року американці на всіх континентах світу святкували, вивішували прапори і прапорці і раділи. Раділи успіхами своїх предків, які з пустарів, рідко заселених індіянами, створили могутню імперію. Щирий спонтанний, не по наказу згори, а від щирого серця проявився всемогутній ентузіязм мільйонів американських глядачів, також глядачів хоч би лиш на телевізорах, коли президент Реґен запалив полум'я смолоскипу у високо піднесеній руці великої Пані. В американському суспільстві також нема ідилії. Там також є поділи, є гострі міжпартійні і персональні суперечки. Але є у них — як і в багатьох інших народів — державницький патріотизм який каже „бути в одно" коли приходиться заманіфестувати єдність.

Вчімся від них єдности в патріотизмі, беручи приклад хоча б з останньої маніфестації, що відбулася у стіп Статуї Свободи, оточеної тисячами-тисяч синів і дочок американської землі.

У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ЗБИРАЧІ сміття продовжують страйкувати, а вулиці чимраз більше заповнюються сміттям. Приватні компанії почали забирати сміття та вичищувати заповнені вулиці. Урядовці далі ведуть переговори із страйкуючими працівниками та сподіваються що дійдуть до порозуміння.

МЕШКАНЦІ РОЧЕСТЕРУ, Н. Й., уже другий тиждень заварюють воду та купують мінеральну воду тому, що місцеві власті заявили, що вода є занечищена.

Михайло Кучер

ЯК ДОВГО ПРОІСНУЄ СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ?

I.

Футурологія, ворожба, зрозуміле бажання проглянути в будуччину. Без огляду на багаторічну пропаганду і те, що на совєтському жаргоні називаємо „промиванням мозків", є в СССР люди, які хочуть і вміють думати самостійно. За декілька останніх років люди вже переконалися, що офіційна картина відносин в СССР брехлива. Брехливими є також прогнози партії і всі „історичні рішення" чергових з'їздів КПСС.

Які не були б чи будуть передбачення долі Совєтського Союзу, від них не можна відмовитись. Думати і розуміти важлива передумова збереження ментального доров'я суспільства. Люди в СССР вже зрозуміли, що режим не можна дати населенню відповідно нормального харчування, яке рекомендує сучасна медицина. Житлова криза також продовжується і кінця їй не видно. СССР відстає у проґресивних способах продукції, дуже велика кількість її неможливо-низької якости. Алькоголізм набрав розмірів національної катастрофи. Село старіє і з нього втікає, або вже втікло молоде населення. Це викликає поглиблення кризи у харчуванні.

Для мислячої людини обмеження свободи в усіх ділянках життя дуже понижуюче. Влада в усіх діях фактично безконтрольна, що викликає у масах цинізм і фаталізм. Люди вже знають, що всі неґативні явища не „переходові і не характеристичні для зросту". Вони є невідє'мними рисами розвиненого", або „зрілого" соціялізму. В СССР вже офіційно признано існування безробіття і влада робить приготування для виплати робітникам грошової допомоги. Це тим безробітним, які втратили працю не з власної вини — автоматизація виробництва, або замкнення підприємств.

Причиною існування всіх вищезгаданих проблем є нездібність соціялістичної економіки йти одним кроком з теперішнім рівнем цивілізації. Совєтський соціялізм на папері поставив перед собою завдання, на виконання якого не вистачає усіх великих засобів країни, включно з природними ресурсами і людським матеріялом. Режим виснажує природні ресурси, їх все менше і вони все гіршої якости. Дефіцит робочої сили все побільшується. Він має кілька причин — зменшення народжень і невдала автоматизація продукції. З механізацією в СССР погано, більшість праці (понад 50 відс.) виконується руками. Існуючі машини працюють погано і часто (40 відс.) є в ремонті із-за причини поганої якости сировини та браку запасних частин.

Совєтська преса починає обережно готувати читача до наближення поганого часу, совєтську економіку охоплює проґресуючий параліч. До абсурду належить факт будови нових фабрик і заводів, для яких немає машин. Необхідних населенню товарів все менше, вони стають дефіцитними, їх виробництво не оплачується. (!) Гречана крупа стала дефіцитом. Село обезлюднюється. Багато тисяч сіл не можуть самостійно економічно існувати. Протягом майбутніх 10-15 років слід очікувати зменшення сільської харчової продукції. У деяких областях колгоспну худобу роздано присадибним господарствам. Колгоспи не мали чим годувати худобу. Людські ресурси кількісно і якісно погіршуються. Причини — алькоголізм, наркоманія, фаталізм і цинізм. Де причини такого феномену? Отже якість людських ресурсів гіршає, зменшується рівень трудової моралі населення. Ідеї Леніна здеґрадували людину в СССР. „Позитивні люди" виявляли неіснуючих „ворогів народу", голосували за розстріл невинних людей. Люди „призвичаїлись" до терору, почули себе рабами, які працюють під наглядом. Примусова праця у колгоспах, довгий час без винагороди привела до втечі молодого населення з села. Невільник не може добре працювати. Село дуже відчуває брак молодої сили, але й ціла система погана — від сіяння до збирання поганого забезпечення зерна в елеваторах. Село має мінеральні добрива і їх на гектар навіть більше як в Англії, або в Америці, але врожай з того гектара у дватри рази менший, як в ЗСА. Тракторів у СССР є в двічі більше, як в ЗСА, а комбайнів в 3.6 раза більше. І все це не допомагає успішности сільського господарства в СССР. А три відсотки присадибної орної землі дають 30 відс. харчової продукції Совєтського Союзу. Такі індивідуальні господарства не мають ані мінеральних добрив, ані машин; лопата, граблі і сапка та пильні робочі руки — це все. Загально продукція колгоспів у десять разів менша продукції присадибних городів. Життя на селі мізерне, бідне.

Спокуса міста з його цивілізацією велика, тому туди втікають. В азійських республіках СССР втеча з села у місто немає такого руйнуючого характеру.

(Продовження буде)

Світлана Кузьменко

Розгадка таємниці Миколи Хвильового Леонідом Плющем

Дня 2-го червня ц.р. торонтонський відділ Об'єднання Українських Письменників „Слово" влаштував у Торонто доповідь відомому політичному дисидентові з Совєтського Союзу Леонідові Плющеві.

Леонід Плющ, як відомо, за фахом математик високого ступеня; у Совєтському Союзі за свої політичні погляди перебував в ув'язненні і „психушці". Прибув на Захід у 1979 році, де, крім політичної діяльности, став дуже активно займатися дослідницькою працею у ділянці українського літературознавства. Як довідуємося з преси, 17-го травня ц.р. він узяв участь у річній конференції Наукового Товариства ім. Шевченка, влаштованій в Ню Йорку з приводу 125-річчя смерти Т. Шевченка, де говорив про шаманізм нашого поета. Тепер закінчує працю над книжкою, під назвою „Екзот в творах Шевченка", яку замовив Канадський Інститут Українських Студій, та плянує вже другу книжку.

На початку доповіді Л. Плющ поінформував зібраних у переповненій залі Інституту св. Володимира, що ця доповідь, під назвою „Таємниця Хвильового", є підсумком його монографії про Миколу Хвильового, яку він закінчує. Своїм змістом доповідь була присвячена поясненню символіки у творах Хвильового.

Навіть дуже уважно прослухавши цей Плющевий виклад, не залишається найменшого сумніву, що для того, щоб справді зрозуміти що говорив Плющ, вимагається солідної підготови від її слухачів, які прагнули б цього осягнути. А для цього потрібно бути не тільки ознайомленим з творами талановитого Миколи Хвильового — поета, письменника, публіциста чи чільного учасника подій доби (зі зваблививими гаслами — згори; гістеричними романтиками, що ці гасла по-своєму інтерпретували і роздмухували, без відчуття реального стану речей — пізніше, звичайно, розчарованими; деґенератами — бездумними виконавцями розпоряджень влади — це все ми знаходимо у творах Хвильового), дух якої Хвильовий так яскраво, зі своєї точки зору, відбив у своїх творах, але й з творами німецького теософа, а пізніше, антропософа Рудольфа Штайнера, російських символістів Андрея Бєлого, Владіміра Солов'йова, Максиміліана Волошіна, Фйодора Достоєвського, Боріса Пільняка, Ніколая Ґумільова, Александра Блока й творами інших, на які Леонід Плющ посилався у своїй доповіді, а також — зі Святим письмом, а чому? — я спробую коротко пояснити нижче мовою самого Плюща.

„Таємниця Хвильового, — сказав Плющ, — це є його віра". На думку Леоніда Плюща, Хвильовий був антропософом. Плющ зауважив, що він думає, що мало хто у цій залі знає про антропософію і пояснив її як „спробу створення глобальної містики", зазначивши, що засновником цього напрямку думання був німецький теософ Штайнер. Плющ говорив, що антропософія дає свою інтерпретацію біблії. В центрі антропософії стоїть Христос. Що в Харкові була антропософська льожа, але у нього немає даних: коли вона була заснована, коли розв'язана, хто туди належав і чи Хвильовий туди належав. Використання антропософської символіки Рудольфа Штайнера через посередництво вищезгаданих російських символістів і інших Миколою Хвильовим у своїх творах Леонід Плющ пояснив на прикладах. Він твердив, що вже сама назва „Арабески" Миколи Хвильового пахне „Арабесками" Андрєя Бєлого і Миколи Гоголя; „Епопеєю" Бєлого пахне „Я (романтика)" Хвильового; у „Вальдшнепах" Хвильовий пахне Флобером; чотири чекісти у „Я (романтика)" змальовані Хвильовим у дусі „Краткой повесті об антіхрістє" Владіміра Соловйова та „Серебряного голубя" Андрєя Бєлого. Леонід Плющ пояснив авдиторії деяку антропософську символіку Штайнера, яку ми знаходимо у творах Хвильового, як от символічне значення наступних слів чи понять: равлик, равлик зі зраненим оком, блакитний мед, кріт, метелик, буря, шуліка, ластівка, арґонавт, сузір'я Рака, сузір'я Козорога, ім'я, ім'я Андрія, ім'я Гапка, календар, червінкова революція, жовтнева революція, кіт у чоботях — з казки, гієна, поняття — гаптувати, число 5, число 153, одуванчик (по українському — кульбаба), 0 — в дурня й інші, а також символи для зв'язку між собою деяких символів, як от жучка, кота в чоботях — з казки, імени Гапка і слова-поняття — гаптувати; зв'язок між собою імен Хая (ім'я) — Софія (мудрість) — Соня (ще спить) й інших сполучень слів-символів. Ось як, для прикладу, пояснює Плющ символічне значення одуванчика (по-нашому — кульбаби) і Савла Павла: „За Штайнером, одуванчик символізує своєю кулею космос, квіткою — сонце, його коріння — це сонце, що йде до центру землі і, врешті, він (одуванчик) може символізувати Христа". „Одуванчик, — говорив Плющ, — це не тільки доказом словника „Ля Русс", а й словника „Божого космосу". Символ для Савла Павла в антропо-

(Закінчення на стор. 4)

Богдан Остап'юк

ДОБРЕ ОПРАЦЬОВАНА КНИЖКА

Анна Власенко-Бойцун, „Назвознавчі праці". УВУ Серія, монографії ч. 37, за редакцією Ані Бойцун-Саведж. Мюнхен-Денвер-Маямі, 1984, 144 ст.

Д-р Анна Власенко-Бойцун, колишній професор коледжу у Північній Дакоті, відома багатогранна наукова діячка, філолог, мово-літературознавець, педагог, видала у 1984 році цінну наукову працю з ділянки назвознавства (ономастики).

Професор д-р Ярослав Рудницький у передмові до її книжки написав: „Д-р Анна Власенко-Бойцун присвятила багато енергії, часу й зусиль проблемам назвознавства, розмірно нової ділянки української науки на Батьківщині й поза її межами. Немає сумніву, що її студії у Львівському університеті в 1930-их роках, де ономастику викладали тако вчені, як Вітольд Ташицький, Ян Янів, Евген Кухарський та ін., контакти з тодішніми українськими мовознавцями, як Василь Сімович, Іляріон Свенціцький та історикам як Микола Андрусяк, Мирон Кордуба і врешті з молодшими назвознавцями, як Мирослав Семчишин, Яр. Рудницький, — мали свій вплив, коли йшлося про розуміння й серйозне наукове трактування назвознавства, одної з важливих дисциплін гуманістики".

На еміґрації в Америці й Канаді започатковано назвознавчі студії в 1951 році. В 1967 році основано Канадський інститут назвознавства, який десять років пізніше перемінився на Товариство назвознавчих студій. Анна Власенко - Бойцун включилася в працю цього товариства, беручи участь у річних з'їздах, читаючи доповіді тощо.

В розділі „Огляд назвознавчих праць І. Франка" ст. 105 Анна Власенко-Бойцун пише: „на переломі 19-го 20-го століть Іван Франко став домінуючою особистістю у розвитку української літератури, науки й публіцистики. Його багатосторонність подивляють не лише українці, але й чужинці. Спадщина І. Франка багата, начислює понад 10 тисяч артикулів, але лише мале число сучасних українців знає, що Франко був також піонером українського назвознавства, тим більше в Україні, бо „повне" видання його творів з нагоди століття народин у 1956 році в Києві, назвознавчих праць не поміщує. Огляд ономастичних праць І. Франка, — пише авторка на ст. 116 - 117, — доказує ясно, що він поклав підстави для українського назвознавства, особливо антропоніміки в дбайливій студії „ Причинки до української ономастики". Глянувши на праці Франка очима сучасного дослідника, мусимо подивляти не лише його працездатність, але й орієнтацію в тому, що треба зробити, бо польонізація, русифікація, ґерманізація, румунізація, словакізація, що проходили і проходять на українських територіях, зміняють щоразто більше нашу антропоніміку і топоніміку не лише в Україні, але й по країнах нашого поселення.

Анна Власенко-Бойцун опрацювала в своїй книжці такі розділи: 1. Українські топоніми в ЗСА; 2. Відпочинкові оселі XX віку в Північній Америці. 3. Русифікація і топонімоцид в Україні: 4. Топоніми „Мазепа" в Північній Америці. 5. Зміни українських прізвищ в Америці; 6. Старинне прізвище Ковшевич; 7. Назва Україна в поезії Шевченка; 8. Топоніми в творчості Тараса Шевченка; 9. Місцеві назви в поезії Яра Славутича; 10. Огляд назвознавчих праць Івана Франка; 11. Літературне назвознавство в сучасних повістях слов'ян.

У першому розділі „Українські топоніми у ЗСА" авторка описує 77 топонімів, згадуючи про всі стейти в поазбучному порядку. Вона встановила такі топонімні типи: 1. Перенесені назви з України без жадних змін, наприклад Одеса, Балта, Київ; 2. Назви, які походять від українських прізвищ, як Мазепа, Полетика або Лисянський; 3. Назви, які походять від імен перших піонерів, як Іван, Оришка в Норд Дакоті; 4. Новотвори, назви, що їх створено вже в Америці, напр. Союзівка, оселя УНС або СУМА, оселя, Спілки Української Молоді Америки.

Зупинюся коротко на розділі ч. 2, у якому згадується про назви літніх осель у стейтах Ню Джерзі та Ню Йорк. Як відомо, остання найбільша українська еміґрація, після Другої світової війни створила та назвала нові літні оселі назвами із Західньої України.

Стейт Ню Джерзі: „Українське Село" в Самерсет, власність катедри св. Володимира в Ню Йорку. Ця оселя стала прибіжищем останньої еміґрації. У центрі Бавнд Бруку збудовано в роках 1956-65 церкву пам'ятник, в честь жертв голодомору в Україні в роках 1932-33, недалеко якого є Український Пантеон, де спочивають визначні сини та дочки українського народу. „Черче", оселя яку оснував колишній директор купелевої місцевости в Західній Україні тієїж назви біля Рогатина, Степан Бованко.

Стейт Ню Йорк: „Вовча Тропа" — оселя Пласту постала в 1963 році заходом пластової старшини в Ню Йорку. „Новий Сокіл" — це теж пластова оселя, назву якої взято від пластової оселі у Підлютому. „Київ" — це оселя Об'єднання Де-

(Закінчення на стор. 4)

Юл. Мовчан

ЧИКАҐСЬКІ ВРАЖІННЯ

З пером по Америці

II.

Їдучи ще далі, натрапляємо на цвинтар „Елмвуд семетері". Цвинтар — як цвинтар, хоч характерним є те, що подібно, як расово Чикаґо є одним з найбільш сеґреґованих міст Америки, так само цвинтарі тут в основному сеґреговані релігійно, тобто, відокремлені один від другого. І тому на цьому цвинтарі ховають покійників виключно православної віри (не тільки українців). І тому поруч могил багатьох інших покійників, бачимо тут могилу згаданого вище Григорія Каряки з його дружиною, могилу передчасно померлого талановитого українського поета-лірика Михайла Ситника (пригадую його слова з одного віршу, якого він написав як тільки опинився на еміграції — „невже, невже ми будемо тут вмирати?"), та багатьох інших.

Користуючись гарною погодою, то тут, то там бачимо родичів покійників, які впорядковують могили своїх найдорожчих. Ось бачу Віру Петращук, яка прикрашує квітами могилу свого чоловіка Романа — вчителя за фахом. Але прикро і сумно стає, коли подивитися на запущені, оброслі бур'яном могили інших померлих, яких вже ніхто не відвідує і тому ніхто й не доглядає.

Зустріч з Яковом Сусленським. Чи можливе жидівсько-українське порозуміння?

В Іллінойському університеті Урбан-Шампейн, 9-го червня ц.р., відбувся симпозіюм на тему „Україна 70-их років", на який на запрошення прибув з далекого Ізраїля відомий українській еміґрації Яків Сусленський — організатор і голова Товариства Єврейсько-Українських зв'язків. Користуючись з такої нагоди, Я. Сусленський знову (вже третій раз) увечорі, 14-го червня, зустрівся в залі церкви св. Володимира з українською громадою міста Чикаґо.

Зустріч була цікавою і корисною. Яків Сусленський, який з чорною гострою борідкою скорше подібний на професора ніж на журналіста та громадсько-політичного діяча, понад дві години говорив майже про всі аспекти українсько-жидівських відносин. Сусленський досить об'єктивно висвітлив ці відносини, критикуючи як одну, так і другу сторони. Будучи добре освіченою людиною та володіючи кількома мовами в тому теж англійською та німецькою, він напевно міг би без труднощів знайти працю в коледжі. Проте Я. Сусленський вирішив присвятитися іншій, хоч з погляду наладнання відносин між двома народами важливій, проте з інших поглядів маловдячній праці.

У своїй доповіді Я. Сусленський в основному торкнувся двох питань — справі нещодавного варварського знищення жидівськими „партизанами" пам'ятника українським жертвам московсько-нацистського терору в Єрусалимі, і, у зв'язку з цим, справедливого обурення української еміґрації проти ізраїльського уряду, який і досі не покарав спричинників того варварства, хоч він, уряд, знає, хто ті злочинці і де вони перебувають. І торкнувся другого питання — справи Івана Дем'янюка, якого беззаконно видав Уряд ЗСА Ізраїлеві на підставі спрепарованих КҐБ „документів" про участь Дем'янюка у жидівському голокості в Треблінці під час Другої світової війни.

Щодо першої справи — питання покарання злочинців за знищення пам'ятника, то Сусленський сказав так:

— Ми звертались у цій справі в Ізраїлі до всіх урядових інстанцій, проте, на жаль, ніде не зустріли позитивного відгуку. Лише президент Ізраїля та генеральний прокурор осудили акцію українофобів, проте практично справа далі не пішла.

При тому, Сусленський додав, що перед тим, як злочинці вирішили знищити пам'ятник, вони порадились у своїх адвокатів про те, чого вони можуть очікувати за здійснення свого злочинного заміру. Ті їм сказали, що оскільки абсолютна більшість ізраїльського населення і досі наставлена дуже неґативно до українців, як до „погромщиків", „коляборантів нацистів" і т.д., то можна бути певним, що суд їх за це напевно не покарає.

І, як бачимо, так воно і сталося. При тому, Сусленський зазначив, що не тільки доросле населення, аяе і в школах Ізраїля підлітки так виховані, що слово „українець" в них майже те саме, що антисеміт або ворог жидівського народу. Аби бодай частково усунути такий несправедливий погляд ізраїльтян на українців, Сусленський радить таке: українцям на Заході, зокрема, в ЗСА, треба зорганізувати в найбільшій кількості поїздки українців мистців до Ізраїля і таким чином пробувати розвіяти там невірний погляд на українців. Бо, мовляв, у той час, коли через пресу нічого не вдається зробити в цій справі ізраїльська преса, як він сказав, свідомо нічого доброго про українців не пише), то натомість це може вдасться зробити за допомогою мистецтва, якого напевно ніхто не схоче зігнорувати. Конкретно, він суґерує, що це може започаткувати наша відома співачка Рената Бабак, для якої треба зорганізувати гостинний виступ в Ізраїлі в найближчому часі. Після неї можуть поїхати інші українські мистці.

На жаль, не думаю, що плян Сусленського вдасться зреалізувати. Поперше — технічно це не так легко буде зробити, навіть якщо не брати до уваги небезпеки, які пов'язані з поїздкою до Ізраїля в теперішні часи, адже залишаються ще матеріяльні труднощі, кошти такої поїздки. Поїздка до Ізраїля — це не поїздка до Канади або на Фльориду, а подорож на віддаль п'яти-шести тисяч миль в один кінець, яка коштуватиме пару тисяч долярів, на що напевно не кожен з наших мистців може собі дозволити. Але навіть, якщо б такі поїздки в певній кількості вдалося здійснити, чи це ґарантує, що такий мистець не зустріне там бойкоту. І чи дійсно ізраїльтяни від того змінять своє ставлення до нас?

Щодо справи Івана Дем'янюка, то Сусленський, звичайно, не знає і не може знати, яка доля остаточно чекає його. Все це буде залежати від ізраїльського судочинства. Але Сусленський подав деякі достовірні дані, які варто пам'ятати українцям. Поперше, на підставі особистої розмови з відомим „мисливцем за воєнними злочинцями" С. Візенталем (Візенталь з Бучача, йому український поліцист врятував життя), Сусленський зробив висновок, що Візенталь не є приятелем не тільки Дем'янюка, але й всього українського народу.

Подруге, балачки про те, що нібито з Дем'янюком в

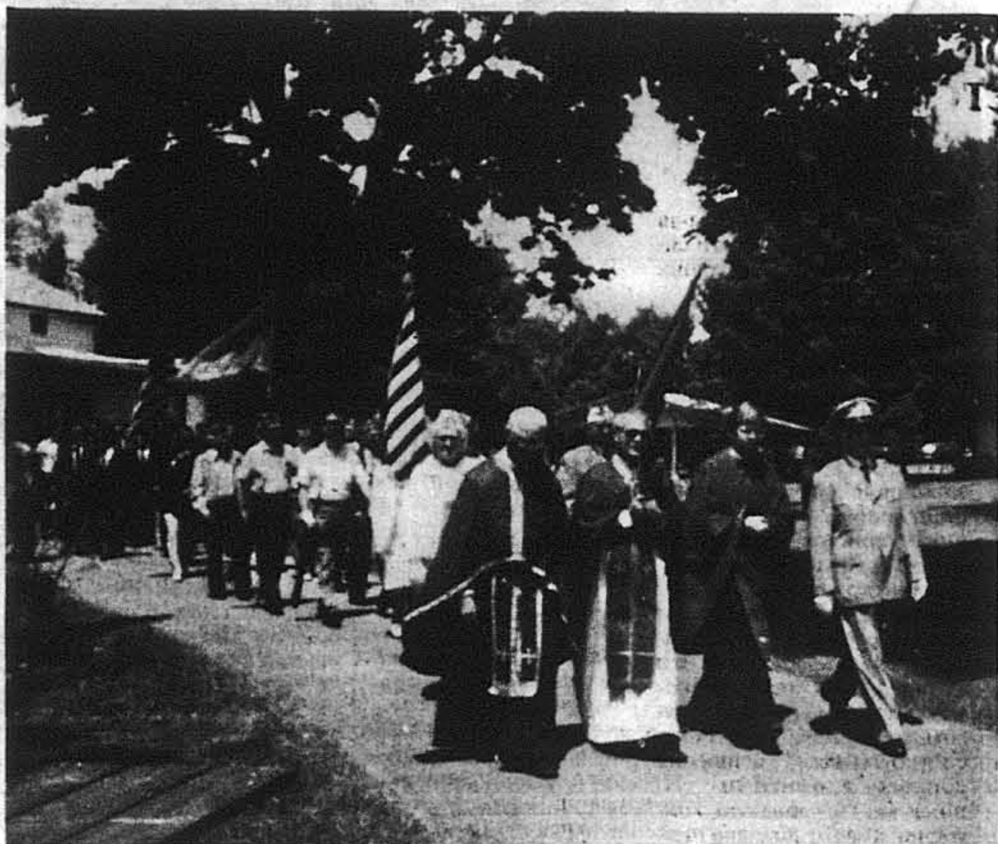
(Закінчення на стор. 4)

Спіть, друзі,спіть...

Так як колись у дні Зелених Свят приходили ми на кладовища до березових хрестів, щоб поклонитися тіням наших рідних та відомим і невідомим героям та героїням, що поклали своє життя за волю Батьківщини, та в тихій молитві схиляли голови перед їхніми тінями, так і цього року на „Меморіял Дей" Мишиґенська станиця Українських Американських Ветеранів спільно з Американськими Католицькими Ветеранами станиці Мельника та станицею Дивізійників УНА, Української Національної Армії, віддали поклін своїм друзям, що жертвували своє життя для добра нашого та грядучих поколінь.

Цьогорічні святкування, можливо, завдячуючи сприятливій весняній погоді, стягнули велике число ветеранів у своїх уніформах та громадянства на оселю церкви Непорочного Зачаття в Дрейтон Плейс, щоб віддати шану своїм друзям по зброї, які впали на полі слави і дали нам дороговкази на майбутнє. Безпосередньо після польової св. Літургії оформився похід ветеранських станиць, на чолі з всечесними отцями—священиками, та станичними прапорами. Похід вирушив на площу перед Хрестом, де на половині щоглі на знак жалоби за невинні жертви нуклеарної катастрофи у Чорнобилі повівали державні прапори Америки і України.

Жалобну панахиду відправляв о. ігумен Б. Панчук, ЧСВВ, капелян Мишиґенської станиці Українських Американських Ветеранів, і йому послужили отець парох церкви Св. Йосафата К. Височанський, ЧСВВ, і о. В. Дубицький, ЧСВВ,які разом з присутніми молились за борців українських армій та збройних сил ЗСА та за жертви новітнього голокосту в Чорнобилі. Хористи „Трембіти"своїм співом спричинились до маєстатичности цієї жалібної Панахиди. Отець ігумен Б. Панчук виголосив коротке, відповідне до оказії патріотичне слово, вказуючи на борців-героїв українських армій і збройних сил ЗСА та на невинних жертв Чорнобиля, що віддали своє життя за принципи свободи своїх народів, щоб ми й наші нащадки могли жити і користуватись ними. Отець ігумен висловив свою особливу радість за спільну участь усіх ветеранських станиць метрополії Дітройту в сьогоднішньому поклоні друзям по зброї.

Духовенство супроводжує Ветеранів на Панахиду.

Учасники під час Панахиди

Під звуки військової сурми, спущенням національних прапорів на щоглах донизу, трикратною крісовою сальвою, салютом ветеранів та зложенням квітів від кожної станиці віддали дітройтські ветерани свій цьогорічний поклін борцям українських та американських збройних сил. Піснями „Боже, благослови Америку" і „Боже Великий" закінчено цьогорічні офіційні святкування. Традиційними міжстаничними поминками ветерани з їхніми родинами та гістьми, втішаючись вимріяною весняною погодою, продовжували неофіційні свтуткування „Меморіял Дей".

Наші зелено-святочні традиції, майже перейшли в забуття і залишились тільки споминами. І тому чи не було б доцільним нашим ветеранським організаціям включитися в святкування „Меморіял Дей" та в цей спосіб, пристосований до нашого середовища, забезпечити продовження зелено-святочних традицій — зберігання цього природного і врodженого культу вдячности і пошани друзям по зброї?

Протягом свого короткого трирічного існування Мишиґенська станиця Українських Американських Ветеранів проявила досить широку громадську діяльність; вона має можливості стати однією з найбільш активних таких організацій. Тому управа Станиці апелює до всіх ветеранів збройних сил ЗСА, включно з членами т. зв. Національної Ґвардії, включитися в членство Мишиґенської станиці Українських Американських Ветеранів. Під теперішню пору Станиця інтенсивно підготовляється до гостини Ювілейної 40-ої Крайової Конвенції Українських Американських Ветеранів, що відбудеться наступного року, 13-14 червня 1987 р. Ювілейний бенкет та баль відбудуться в залі Українського Культурного Центру, при вул. Раєн і 11миля у Воррен, Миш.

В. Кізима

пресовий референт УАВ

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ПРОКУРАТОР Італії Люїджі Мельоні вніс формальний протест проти, на його думку, лагідного засуду палестинських терористів, які брали участь у захопленні італійського пасажирського корабля „Ахілле Лявро". На його думку палестинці були винні не тільки за саме захоплення корабля, але також за вбивство пасажира, терор стосований проти залоги і пасажирів, більшість яких становили туристи із закородону. Протест прокуратури зараз таки підтримала республіканська партія, яку тепер очолює колишній міністер оборони Джіованні Спадоліні, яка є найбільш проамериканською політичною партією в Італії. Як відомо, Дж. Спадоліні був навіть зрезиґнував з уряду після того, як прем'єр-міністер Беттіно Краксі дозволив головному злочинцеві Абу Аббасові виїхати з Італії.

Український фестиваль „Вінок"

Український фестиваль „Вінок" існує вже три роки. Українська громада провінції Онтаріо на мала раніше такої можливости, яку мали мешканці в західній Канаді, де щорічними фестивалями українці виявляли перед своїми сусідами канадцями потенціял своєї культури і національної самобутности. Крім цього, такі фестивалі пожвавлюють українське громадське життя. Зустрічаючись на таких фестивалях, українці відсвіжують давні знайомства, нав'язують нові, зміцнюючи національні почування, коли бачать, що вони не самі, що багато інших українців живуть і співдіють на терені їхнього поселення. Повертаючись додому, вони раді, що мали нагоду зустріти давніх приятелів чи знайомих, яких не були б в стані відвідати ніколи. В цьому одна з найбільших заслуг фестивалю.

Народна нудрість каже, що природа не терпить порожнечі; так і в цьому випадку. Існуючу роками порожнечу заповнено! Відтепер український фестиваль „Вінок" у Бімсвіл, Онтаріо, щороку даватиме нашій спільноті всі ті можливості, які мають українські фестивалі по всіх центрах українського поселення.

Фестиваль з року на рік кращає не тільки в мистецькому відношенні, анґажуючи кращі мистецькі ансамблі, солістів, танцюристів тощо, а це буде справді повноякісним культурним виявом українців у східній Канаді.

Цьогорічний фестиваль відбудеться в суботу і неділю — 2-го і 3-го серпня. В той час немає більших громадських здвигів чи імпрез, щоб у цей спосіб дати можливість якнайширшим колам нашого громадянства його відвідати.

Офіційне відкриття фестивалю відбудеться за староукраїнським звичаєм — хлібом-сіллю, в суботу, 2-го серпня, о 12-ій годині дня. А потім програма фестивалю піде свім руслом. Під місткими шатрами можна буде при столах пообідати і відпочити. Хто нічого з собою не привезе, може купити всього досхочу на місці. Шанувальники українського народного мистецтва зможуть відвідати виставки картин, ручних робіт тощо та придбати собі вартісні сувеніри.

Вечорами в суботу і неділю відбуватимуться концерти, на яких виступлять кращі мистецькі сили не тільки з провінції Онтаріо, але й із сусідньої Америки, а саме: Тед Волошин, Джой Бріттан, Олександер Голуб, Люба Гой, тріо бандуристів з Дітройту під керівництвом Китастого - молодшого, танцювальні ансамблі, солісткла Леся Волянська з Монтреалю та багато інших.

Після концертів відбудеться забава з танцями. Під звуки чудової музики (гратимуть відомі оркестри!) будете танцювати аж до ранку. А для наших наймолодших відвідувачів буде багато різних розваг.

Брами на фестиваль будуть відкриті від 9-ої години ранку. Ціна вступу — по 8 дол. в передпродажі, при вступі на фестиваль — по 10 дол; а для молоді і сеньйорів — по 6 дол. в передпродажі і по 8 дол. при вступі.

Купуйте квитки в українських книгарнях.

Доїзд — Квін Елізабет Вей, екзіт 64.

Будьте бажаними гостями на фестивалі в Бімсвіл, Онтаріо; це є поміж Торонто і Ніягара Фоллс у Канаді.

Дирекція Українського фестивалю „Вінок"

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

ВІД ТИЖНЯ ЗАХІДНІЙ Бейрут в Ливані відносно спокійний, кажуть політичні спостерігачі й кореспонденти. Спокій, на їхню думку, треба завдячувати розташуванню сирійських і ливанських вояків в багатьох частинах західнього Бейруту. Місто знову почало жити менш-більш нормальним життям: на вулицях появились будки з товарами, автомобілі, пляжі виповнились народом, ресторани повні людей. Виглядає, що плян Сирії, який включав також безпеку для населення Бейруту, був прийнятий усіма ворогуючими між собою фракціями.

Добре...

(Закінчення зі стор. 2)

мократичної Української Молоді, де від 1965 року відбуваються табори молоді ОДУМУ як також табори навчання гри на бандурі під протекторатом Капелі Бандуристів. Союзівка — славна оселя УНС, що її колишній головний предсідник УНС Дмитро Галичин назвав „клаптиком України". „Верховина" — це оселя Українського Братського Союзу в Ґлей Спей.

„Український Культурний Осередок" у Гантері. „Золота Осінь" — оселя українських емеритів біля Союзівки. В 1973 році збудовано там 13 модерних будинків для 26 родин.

Авторка звернула свою окрему увагу в розділі 5-му „Зміни українських прізвищ в Америці". Досліди над змінами прізвищ, переведені на підставі 8,000 прізвищ, записаних у парафіяльних книгах українських католицьких та православних церков у чотирьох стейтах: Ню Джерзі, Ню Йорк, Норт Дакота, і Пенсильванія. Статистичні дані про зміни українських прізвищ дають такі форми: Транслітераційні зміни 27.2 відсотка; Суфіксальні зміни 13.7 відсотка; Скорочення 8.5 відсотка. Українські емігранти зміняли свої прізвища дуже часто за порадами американських урядовців при видачі американського громадянства, або, коли їхні діти старалися модифікувати свої прізвища, щоб вони були більш приятливі для їхніх шкільних товаришів, вчителів чи працедавців. Були, одначе, випадки, коли внуки, шукаючи за своєю ідентичністю, поверталися до прізвищ своїх предідів. У „Манітоба газеті" з 3-го серпня 1975 року було оголошення, що Андрій Гардбред зміняє своє прізвище на Андрій Твердохліб.

Анна Власенко-Бойцун, своїми довголітніми студіями у ділянці назвознавства здобула знання методи праці та досліджень у цій галузі нової науки. Все це завершила двомовною книжкою „Назвознавчі праці". У її книжці є ще й інші цінні розділи, про які варто б згадати, але в короткій статті годі це зробити. Тому варто цю книжку набути і прочитати.

ДРУГИЙ ЗЕМЛЕТРУС на протязі п'ятьох днів потряс мешканців південної Каліфорнії. Його відчули мешканці від Лос Анджелесу до Сан Дієго. 14 людей поранено, побито вікна та потріскали водяні проводи. Урядовці сказали, що землетрус не зробив великої шкоди. Землетрус зареєстрував 5,3 на скалі Ріхтера.

Розгадка...

(Закінчення зі стор. 2)

софії і Хвильового Плющ пояснив наступними словами: „За доктором Штайнером, у 20-му сторіччі у всіх людей на землі з'являється можливість пережити чудо Савла Павла, тобто, пройшовши зраненням очей Божим променем, з ласки Божої, прозріти духовно і побачити Христа в ефірному світлі, того самого Христа, якого, начебто, бачив Блок у своїх блюзнірських „Дванадтцаті". Таким Савлом Павлом (тобто тринадцятим апостолом) відчував себе Маяковський в „Облако в штанах".

Після доповіді відбулися запитання й відповіді. Крім найпершого запитання — прохання пояснити: що таке антропософія? — просили, — коли довідалися дещо більше про цей релігійно-містичний напрямок у філософії, — пояснити самогубство Хвильового, бож, виявилося, що у антропософів самогубство — непростимий гріх. Питали: у якому творі Хвильовий написав свій відомий заклик „Геть від... Москви!" (який, мабуть, здобув Хвильовому чи не 99 відсотків усіх прихильників його творчости від нашого патріотичного громадянства). На обидва вищезгадані питання ніхто в залі точних відповідей не дав. Зацікавлення в авдиторії викликав одуванчик. Здавалося, що зацікавлення довідатися про це диво трохи більше, не могли повірити, що одуванчик — це по-українському наша звичайна кульбаба, аж поки провідниця вечора Ліда Палій не пояснила, що по-англійському одуванчик називається dandelion, а Леонід Плющ додав, що він ще, здається, називається львиними зубами. З різних кутків залі почулося О! Хтось промовив, що Плющ говорив щось у своїй доповіді про О! Що воно, здається, щось символізує у Штайнера. Поки надумувалися, — офіційну частину вечора було закрито і всіх запрошено на каву з солодким.

Люди з якими мені довелося перекинутися кількома словами вражень від доповіді, говорили переважно, що доповіді вони не зрозуміли; деякі казали, що хоч вони нічого й не зрозуміли, але відчували, що доповідь була на дуже високому рівні, дехто ще додавав „бож мусить, бож то Плющ"; ті, що все зрозуміли — чомусь нікому нічого не хотіли пояснити. А ще деякі були збентежені питанням, яке їх стало мучити після цього вечора: що відтепер робити з одуванчиком — кульбабою — dandelion — львиними зубами на наших травниках, коли виявилося, що це така надзвичайна рослина.

На мою особисту думку, вечір був дуже цікавий і повчальний, бо такого типу вечори, крім усього іншого, спонукують до ширшої і глибшої думки з символами і без символів.

Чикаґські...

(Закінчення зі стор. 2)

Ізраїлі поводяться „добре", не відповідають дійсності. Як зазначив Сусленський, це можна судити з таких достовірних фактів. Поперше, подібно до інших Дем'янюка тримають в одній кімнаті без права вийти на прохід, як це звичайно практикується з осудженими в'язнями навіть за найстрашніші злочини (а Дем'янюк покищо взагалі не осуджений — він лише чекає на суд). Подруге, всупереч власним законам Ізраїля, згідно з якими, якщо в'язневі не пред'являть обвинувачення впродовж двох тижнів, його випускають на волю — Дем'янюка вже тримають в „одиночці" впродовж кількох місяців без пред'явлення обвинувачення. І, нарешті, хоч до Дем'янюка нібито допускають листи, написані чужими людьми, натомість йому, як сказав Сусленський, абсолютно заборонено одержувати листи від своїх найрідніших — від своїх дітей та дружини. І тому, якщо жиди вважають таке ставлення до в'язня (і то навіть ще не визнаного винним і тому не засудженого) „гуманним" і „нормальним" у цивілізованому світі, то така „;гуманність" хіба може бути лише в їхньому, жидівському розумінні, а не в загальнолюдському.

З усього сказаного вище не важко дати відповідь на поставлене питання в заголовку підрозділу цієї статті — чи можливе дійсне жидівсько-українське порозуміння?

Так, воно можливе і потрібне, але конче при умові абсолютної рівноправности. Так, ми визнаємо, що подібно, як і серед інших народів, окупованих німецькими загарбниками під час Другої світової війни, серед українців також знайшлися несвідомі люди та негідники, які допомагали нацистам. Цього не можна заперечити. Але в такій же мірі жиди повинні визнати, що, якщо українська незалежна держава в роках 1917-20 знову попала в ярмо — на цей раз червоних московських імперіялістів, — то велика вина за це падає також на багатьох жидів, яким (точніше, предкам яких) наші предки в свій час дали теплий притулок, але які так „віддячилися" українському народові. Ми маємо більше ніж потрібно численних і конкретних доказів, імен і т.д., щоб довести, як значна частина жидів граючи в одну дудку з московсько-большевицькими окупантами, допомагала будувати московсько-большевицьку імперію. Не українську самостійну державу, в якій уряд УНР дав жидам національну автономію (чого вони не мали і не мають в жодній іншій державі), але криваву московсько-большевицьку імперію.

Нарешті, щодо поїздок наших мистців на гостинні виступи до Ізраїля, то, звичайно, це добра ідея і потрібна. Вони їздять до інших країн, сподіваємося, вони також поїдуть до Ізраїля. Але поїдуть не з метою завоювання „ласки", не з метою „задобритися" перед глядачами, подібно як винуватець задобрюється перед тими, кому він зробив кривду. Цього не слід робити, бо, як нація, українці не почувають перед жидами вини, вони не несуть на собі збірної відповідальности за дійсні чи уявні прояви актисемітизму, якщо навіть такі мали місце колись і десь.

ЛІВІЙСЬКИЙ ДИКТАТОР полковник Муаммар Каддафі знову почав погрожувати З'єднаним Стейтам Америки, а лівійське радіо весь час передає інформації про те, що ЗСА, мовляв, готуються до нової „воєнної авантюри" і збільшують кількість воєнної фльоти в Середземному морі. Крім того лівійці повідомляють, що головне військове командування ЗСА наказало перекинути в район Середземного моря п'ять додаткових літаків типу АВАКС з радарним обладнанням і що більше число бомбовиків Б-52 приземлились на воєнних базах у Великобританії, прибувши туди з Італії. Очевидно, Пентагон заперечив усі лівійські інформації і назвав їх „видумкою і черговою провокацією Каддафі". ЗСА почали маневри морських з'єднань біля затоки Сідра.

● HELP WANTED ●

Світлій пам'яті Евгена Людкевича

„Коли Бог дозволить, бажаю бути активним для добра нашої громади, а особливо для української молоді до останнього подиху мого тут життя"!

Ці пропам'ятні слова св. п. Евгена Людкевича, якими він так щиро відкрив свою душу переді мною двадцять років тому, віджили знову особливо у хвилини, коли наспіла сумна вістка про його несподіваний відхід, тому що залишив він нас під час ділових нарад на сходинах пластової станиці, його, так би мовити, улюбленої дитини, серед пластової молоді, яка була продовженням його родини та національним вихованням якої він піклувався увесь час достойного життя свого.

Св.п. Евген Людкевич

Основоположник та довголітній станичний пластової станиці у Лос Анджелесі, довголітній голова і вчитель „Рідної Школи", а також останньо й голова Товариства за Патріярхат, довголітній член управи Українського Культурного Осередку та Товариства Українських Ветеранів, св. п. Евген Людкевич був довгі роки активним та відданим членом Українського Народного Союзу, бо вірив у „велику потребу нашого братнього фінансового бастіону, його підтримки та скріплення новими членами як кращої запоруки нашого українського збереження на цьому континенті, а особливо в ЗСА і Канаді, де етнічна чисельність і капітал є великою передумовою успіхів". Це були його пророчі слова, підсумок понад 80-літнього життєвого досвіду та глибоких спостережень.

Народився він в Рип'янці, в Україні, 11-го листопада 1902 року у свідомій українській родині, де зі самого юного дитинства скріплював у своїй душі любов до України та свого народу, а з тим і вічно палаючий український патріотизм, якому був він вірний усі роки свого життя.

Закінчивши лісничу школу, він був одним із управителів митрополичих лісів св. пам'яті Князя Української Церкви Митрополита Андрея Шептицького, та, переїхавши до ЗСА, став членом Українського Об'єднання Лісників. Евген Людкевич був дійсним сеньйором та одним з перших піонерів Пласту, тому що був його членом від часів його заснування на Україні, як також і членом куреня „Лісових Чортів". До останніх днів свого земного перебування цікавився українським життям, українською пресою та був відданим слухачем та щирим жертводавцем нашої радіопрограми „Пісня України". Помимо свого поважного віку та недавньої поважної недуги, яку він так завзято переміг, Е. Людкевич був завжди бадьорим та повним оптимізму, і тому любили бути в його товаристві усі, а особливо молодь, подивляючи його досконале збереження фізичне і духове. Він був живим прикладом заперечення старости зі всіми її негативними ознаками та симптомами. Це можливо і була йому дана Богом нагорода за його невтомну віддану працю „ближнім своїм" — народові українському, яку віддав протягом життя свого.

Відійшов від нас цей прикладний патріот та громадський діяч 13-го травня, залишивши в скорботі вірну подругу свого життя, дружину Марту, донечок Роману і Марту, зятів Августина Рудника та Володимира Матлу, синову Марайку, внуків Кіру, Мар'яна, Адріяна, Марійку, Марка, Лярису і Тараса і дальшу родину в ЗСА, Канаді, Україні та Польщі.

На панахидній відправі, яку совершав парох УКЦ Різдва Пресвятої Богородиці о. прелат Петро Леськів в асисті о. крилошанина М. Колтуцького, о. Я. Тростянецького і о. диякона Чупіля, прийшли вшанувати пам'ять Евгена Людкевича представники наших організацій та громадських установ, пластова молодь в однострої, яка виконувала почесну стійку біля накритої національним прапором домовини, а також і численні члени та членкині нашої громади Лос Анджелесу й околиць.

Наголошуючи усі шляхетні прикмети Покійного, слово виголосив о. Я. Тростянецький а від Крайової Пластової Станиці промовляла Ніна Самокішин.

Наступного дня, в суботу 17-го травня в церкві Різдва Пресвятої Богородиці відбулася похоронна відправа, яку віслужив о прелат Петро Леськів в сослужінні отців Я. Тростянецького, пароха УПЦ св. Андрія протопресвітера о. декана Степана Галик-Голутяка та о. диякона Чупіля, та виголосив зворушливе слово.

Надгробне слово на цвинтарі від Пласту виголосила довголітня членкиня Пласту Анна Микитин, прощаючи свого довголітнього станичного, батька і опікуна, зворушливо і щиро. Мов останню пластову почесть, відспівано пластову пісню „Ніч іде".

На традиційній пластовій „стипі" (тризні), яку влаштувала пластова станиця у приміщенні парохії, останнє слово, вшановуючи пам'ять Евгена Людкевича виголосив автор цього некрологу. Він підкреслив високі мотивування Покійного, коли питання виринали про працю для народу. Е. Людкевич дійсно ступав прокладеними стежками великих мужів нашого народу та, не очікуючи ніякої винагороди, давав все, чим обдаровував його Бог, для народу українського, переживав з ним погідні дні негоди, відчуваючи себе його невід'ємною частиною племінно і духово.

Священна мрія Евгена Людкевича здійснилася і відійшов він від нас, з'єднавшись з найкращими зпосеред нашого народу, в запалі своєї невтомної праці. І прикладна постать його хай завжди освітлює та веде покоління тих, що грядуть, шляхами праведних та благородних, одним з яких був св.п. Евген Людкевич.

Д-р Святополк Шумський

● РОЗШУКИ ●

РОЗШУКИ

Розшукую п-ва,

КОПАНИЦЮ, ШУЛЬГІНА І ГРЕЧКУ.

Добре знайомі і приятелі, з міс. Прилуки, Чернігівська обл. Знайомство ще з 1921 р. Старших братів, часто зустрічали, як звуть вже забув. Хто з близьких сіл Прилуки, прошу озвітьcя на адресу: Степан Нюнька, 1913 Голмден Авеню, Клівленд, Огайо, 44109.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 18-го ЛИПНЯ 1986 р.

Пассейк, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42-го Відділу відбудуться в п'ятницю 18-го липня о год. 7-ій веч. Просимо взяти чисельну участь, є важні справи до рішення

В. Марущак, рекр. секр.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

Микола ШАБЛЬОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 295-го ім. Св. Духа в Акроні, Огайо, помер 15-го лютого 1986 року на 64-му році життя. Нар. 8-го березня 1921 року в Польщі. Членом УНС став 1968 року. Залишив у смутку дружину Анну, доньок — Ольгу Кінг і Марію Норман; синів — Івана і Ярослава. Похорон відбувся 17-го лютого 1986 року на цвинтарі Св. Хреста в Акроні, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

К. Дорис, секр.

МИКОЛА ВИВЮРКА, член УНС Відд. 448-го Т-ва „Самопоміч" в Монтреалю, Канада, помер 1-го лютого 1986 року на 83-му році життя. Нар. 1903 року в селі Козівка, пов. Тернопіль. Членом УНС став 1960 року. Залишив у смутку дружину Евгенію, дві дочки, Орисю Флемінг і Гелену Девенсентус, 5 внуків і три правнуки; дві сестри і брата. Похорон відбувся 5-го лютого 1986 року на цвинтарі Код де Неж в Монтреалі, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар.

КСЕНЯ КОРОЛИШИН, член УНС Відд. 206-го Т-ва „Запорозька Січ" у Вунсакеті, Р. Ай., померла 2-го березня 1986 року на 88-му році життя. Нар. 28-го грудня 1894 року в Західній Україні. Членом УНС стала 1942 року. Залишила у смутку сина Михайла, 49 внуків і 3 правнуки. Похорон відбувся 5-го березня 1986 року на цвинтарі св. Михаїла в Блекстоні, Масс.

Вічна Їй Пам'ять!

Л. Гардінк, секр.

ПЕТРО БОРКОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 14-го Т-ва „Чорноморська Січ" в Нюарку, Н.Дж., померла 8-го березня 1986 року на 76-му році життя. Членом УНС став 1960 року. Залишив у смутку дружину, 3-ох синів і 9 внуків. Похорон відбувся на цвинтарі св. Володимира в Джексон, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

М. П. Отрок, секр.

СОФІЯ БОЙКО, член УНС Відд. 155-го Т-ва „Запорозька Січ" в Перт Амбою, Н. Дж., помер 17-го січня 1986 року на 88-му році життя. Нар. 7-го квітня 1896 року в Україні. Членом УНС стала 1924 року Залишила у смутку сина Михайла і внуків. Похорон відбувся 21-го січня 1986 року на цвинтарі Св. Вознесіння у Вудбридж, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Лоренс, секр.

КАРЛО ПАПАЦА, член УНС Відд. 155-го Т-ва „Запорозька Січ" в Перт Амбою, Н.Дж., помер 31-го жовтня 1985 року на 78-му році життя. Нар. 18-го серпня 1907 року в Україні. Членом УНС стала 1926 року. Залишив у смутку далеку родину. Похорон відбувся 2-го листопада 1985 року на цвинтарі Св. Вознесіння у Вудбридж, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Лоренс, секр.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛОК

У дописі „Зустріч Єпископа Андрія Сапеляка з земляками в Чикаго", що появився в ч. 130 „Свободи" 11-го липня ц.р., закралося декілька похибок у прізвищах. Президент Кредитової Кооперативи „Самопоміч" це Роман Мицик, а голова Світової Кооперативної Ради Омелян Плешкевич. Головний редактор і упорядник збірника це проф Мирослав Семчишин. — Ред.

HELP WANTED

● SERVICE ●

• FUNERAL DIRECTORS •

● РІЗНЕ ●